

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U JASTREBARSKOM

Šetalište braće Kazić 6

Poslovni broj: P-832/2024-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, Stalna služba u Jastrebarskom, po sucu tog suda Silvani Godrijan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Nikoline Milić (ranije: Pulja), Zagreb, Trnava II. 7, OIB 33176040670, zastupanog po punomoćniku Marku Križanecu, Luciji Car-Pavlic i Josipu Popariću, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Križanec, Car-Pavlic & Poparić j.t.d. u Zagrebu, Gajeva ulica 19, OIB 76197627025, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217, zastupan po odvjetniku Mihovilu Graniću i ostalim odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Žurić i Partneri d.o.o. u Zagrebu, Savska cesta 32, OIB 03984745705, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 02. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja, te odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217, isplatiti tužiteljici Nikolini Milić (ranije: Pulja), Zagreb, Trnava II. 7, OIB 33176040670, iznos od 161,88 EUR, sa zateznim kamatama, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) prema stopi koja se od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, koja se od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, a koja se od 01. siječnja 2023. do isplate, određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a koje teku:

- na iznos od 4,57 EUR od 02. listopada 2009. do isplate,
- na iznos od 4,57 EUR od 03. studenog 2009. do isplate,
- na iznos od 4,64 EUR od 02. prosinca 2009. do isplate,

- na iznos od 4,70 EUR od 03. siječnja 2010. do isplate,
- na iznos od 4,75 EUR od 02. veljače 2010. do isplate,
- na iznos od 4,74 EUR od 02. ožujka 2010. do isplate,
- na iznos od 4,86 EUR od 02. travnja 2010. do isplate,
- na iznos od 4,83 EUR od 04. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 4,89 EUR od 02. lipnja 2010. do isplate,
- na iznos od 5,19 EUR od 02. srpnja 2010. do isplate,
- na iznos od 5,12 EUR od 03. kolovoza 2010. do isplate,
- na iznos od 5,38 EUR od 02. rujna 2010. do isplate,
- na iznos od 5,25 EUR od 02. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 5,13 EUR od 03. studenog 2010. do isplate,
- na iznos od 5,47 EUR od 02. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 5,65 EUR od 04. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 5,48 EUR od 02. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 5,50 EUR od 02. ožujka 2011. do isplate,
- na iznos od 5,43 EUR od 02. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 65,73 EUR od 19. travnja 2011. do isplate.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217, isplatiti tužiteljici Nikolini Milić (ranije: Pulja), Zagreb, Trnava II. 7, OIB 33176040670, iznos od 4.132,12 EUR, sa zateznim kamatama, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) prema stopi koja se od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, koja se od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, a koja se od 01. siječnja 2023. do isplate, određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a koje teku:

- na iznos od 5,61 EUR od 02. listopada 2008. do isplate,
- na iznos od 23,32 EUR od 04. studenog 2008. do isplate,
- na iznos od 10,07 EUR od 02. prosinca 2008. do isplate,
- na iznos od 26,65 EUR od 03. siječnja 2009. do isplate,
- na iznos od 28,69 EUR od 03. veljače 2009. do isplate,
- na iznos od 30,19 EUR od 03. ožujka 2009. do isplate,
- na iznos od 27,51 EUR od 02. travnja 2009. do isplate,
- na iznos od 26,92 EUR od 03. svibnja 2009. do isplate,
- na iznos od 23,77 EUR od 02. lipnja 2009. do isplate,
- na iznos od 19,71 EUR od 02. srpnja 2009. do isplate,
- na iznos od 21,12 EUR od 02. kolovoza 2009. do isplate,
- na iznos od 23,17 EUR od 02. rujna 2009. do isplate,
- na iznos od 20,83 EUR od 02. listopada 2009. do isplate,
- na iznos od 20,35 EUR od 03. studenog 2009. do isplate,
- na iznos od 24,00 EUR od 02. prosinca 2009. do isplate,
- na iznos od 27,26 EUR od 03. siječnja 2010. do isplate,

- na iznos od 29,75 EUR od 02. veljače 2010. do isplate,
- na iznos od 29,14 EUR od 02. ožujka 2010. do isplate,
- na iznos od 35,23 EUR od 02. travnja 2010. do isplate,
- na iznos od 33,37 EUR od 04. svibnja 2010. do isplate,
- na iznos od 36,55 EUR od 02. lipnja 2010. do isplate,
- na iznos od 51,78 EUR od 02. srpnja 2010. do isplate,
- na iznos od 48,06 EUR od 03. kolovoza 2010. do isplate,
- na iznos od 61,06 EUR od 02. rujna 2010. do isplate,
- na iznos od 54,46 EUR od 02. listopada 2010. do isplate,
- na iznos od 48,54 EUR od 03. studenog 2010. do isplate,
- na iznos od 65,52 EUR od 02. prosinca 2010. do isplate,
- na iznos od 74,69 EUR od 04. siječnja 2011. do isplate,
- na iznos od 66,30 EUR od 02. veljače 2011. do isplate,
- na iznos od 67,33 EUR od 02. ožujka 2011. do isplate,
- na iznos od 63,64 EUR od 02. travnja 2011. do isplate,
- na iznos od 3.007,53 EUR od 19. travnja 2011. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217, isplatiti tužiteljici Nikolini Milić (ranije: Pulja), Zagreb, Trnava II. 7, OIB 33176040670, trošak parničnog postupka u iznosu od 2.184,50 eura sa zateznim kamatama, tekućim od 13. listopada 2026. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), koja se određuje uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 14.06.2023. podnio tužbu u kojoj navodi da je u kolovozu/rujnu 2008. godine pravni prednik tuženika - VOLKSBANK d.d., kao kreditor, te tužitelj (tada je ime i prezime tužiteljice glasilo: Nikolina Pulja), kao korisnik kredita, sklopili su Ugovor o kreditu br. 219519 (dalje u tekstu – „Ugovor o kreditu“). Navedenim Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 23.901,81 CHF, u protuvrijednosti u kunama, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za valutu CHF na dan isplate, dok se tužitelj obvezao otplatiti kredit u 84 jednaka mjesečna anuiteta, u protuvrijednosti u kunama, prema prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke za valutu CHF važećem na dan dospijeća. Navedenim Ugovorom o kreditu određeno je da redovna kamata iznosi 6,40% godišnje te da je ista promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora. Povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača - korisnika kredita, u pravnoj stvari tužitelja Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv tuženih banaka (među kojima se nalazi(o) i ovdje tuženik) Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018., potvrđena je Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, P-1401/12, od 04. srpnja 2013.:

- u dijelu kojim je, između ostalog, utvrđeno da je u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima, koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveza po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama tuženika i drugim internim aktima tuženika, o kojoj prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tuženik, kao trgovac, sa korisnicima kredita, kao potrošačima, nije pojedinačno pregovarao, niti je ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, na štetu potrošača, a koje je odredbe su ništete;

- u dijelu, u kojem je, između ostalog, utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništete i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nije, kao trgovac, korisnike kredita, kao potrošače, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama članka 81., članka 82. i članka 90. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje – „ZZP03“), odnosno suprotno odredbama članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, dalje – „ZZP/07“) te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev-2221/18, od dana 03. rujna 2019. godine, odbijena je revizija tuženika protiv gornje drugostupanjske presude kao neosnovana. Ugovor o kreditu sklopljen je prema unaprijed otisnutom sadržaju, radi se standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Prema odredbi članka 81. stavka 1. ZZP/03, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a jednako glasi i odredba članka 96. st. 1. ZZP/07. I u predmetnom ugovoru o kreditu sadržana je (u točki I ove tužbe navedena) odredba o redovnoj kamatnoj stopi, koja je promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama banke. Imajući u vidu (u poglavlju I ove tužbe navedenu) odredbu Ugovora o kreditu, na temelju koje se ugovorena redovna kamatna stopa mijenja u skladu s jednostranim odlukama tuženika, dakle jedne, i to jače/dominantnije ugovorne strane, bez unaprijed određenog i formuliranog čvrstog kriterija za njezinu promjenu, navedena odredba svakako predstavlja ugovornu odredbu koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a koja ugovorna odredba u svakom slučaju uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja kao potrošača, pa je definitivno riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi, koja je ništava (ništetna), sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP/03 odnosno sukladno odredbi članka 102. st. 1. ZZP/07. Tužitelj pojašnjava da na temelju predmetne odredbe Ugovora o kreditu o ugovorenoj redovnoj kamatnoj stopi, koja se mijenja u skladu s jednostranim odlukama tuženika, osim što je bila precizno određena kamatna stopa u vrijeme sklapanja tog ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa nije

bila ni određena, a niti određiva, pa tužitelj ni približno nije mogao znati kakve će učinke taj Ugovor o kreditu s takvom ugovornom odredbom reflektirati na tužitelja u budućnosti, a samim time ni visinu svoje obveze, pri čemu se naglašava da tužitelj ni na koji način nije od tuženika bio informiran o postupku formiranja kamatne stope, niti mu je bilo objašnjeno koji kriteriji utječu na formiranje kamatne stope. Nadalje, i u predmetnom Ugovoru o kreditu je sadržana nepoštena/ništetna ugovorna odredba, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a tuženik nije na adekvatan i transparentan način informirao tužitelja da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak (CHF) neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro (EUR), usprkos tome što je priroda i specifičnost valute švicarski franak bila poznata tuženiku, ali ne i tužitelju koji kao prosječan potrošač ne raspolaže potrebnim stručnim znanjem i nije bio svjestan rizika kojeg preuzima, odnosno, nije mogao znati za mogućnost aprecijacije valute CHF u odnosu na kunu (HRK), kao što nije mogao ni procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje je odredba o valutnoj klauzuli u CHF mogla imati za njegove financijske obveze. DOKAZ: saslušanje tužitelja. Odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15, 14/19), a identična je i odredba članka 138.a (ranijeg) Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09), propisana je obvezujuća snaga sudske odluke donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača za ostale sudove u postupcima koji potrošač osobno pokrene zbog postupanja tuženika. Na temelju nepoštene/nišetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o redovnoj kamatnoj stopi, koja se mijenja u skladu s jednostranim odlukama tuženika, tuženik je jednostranim odlukama mijenjao kamatnu stopu, a samim time i visinu tužiteljeve obveze pa je tužitelj na taj način platio tuženiku veći iznos, nego što je bio predviđen početnim otplatnim planom. Stoga tužitelj ima pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti da se od početka otplate kredita primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 6,40%. Također, imajući u vidu ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, tužitelj ima pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi bio dužan platiti da se od početka otplate kredita do konačne otplate kredita (cijelo vrijeme) primjenjivala otplata kredita bez valutne klauzule. Naime, tuženik je za cjelokupno vrijeme trajanja kredita tužitelju obračunavao anuitete u kunama, uz primjenu enormnog povećanja tečaja CHF u odnosu na kunu i time stekao nepripadnu imovinsku korist. Prema odredbi članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., dalje u tekstu – „ZOO“), u slučaju ništetnosti ugovora/ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora/ugovorne odredbe. Nadalje, odredbom članka 1111. stavka 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba trećeg stavka istog članka ZOO-a određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, s time da je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju i zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od (prvog dana nakon) dana stjecanja (članak 1115. ZOO-a). Gore opisanim jednostranim i protupravnim postupanjem tuženik je stekao, bez ikakvog temelja u sklopljenom pravnom poslu (Ugovoru o kreditu), nepripadnu imovinsku korist, koju je dužan vratiti tužitelju (po osnovi ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja u skladu s jednostranim odlukama banke te po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u

CHF). Tužitelj, koji je sklopio Ugovor o kreditu kao potrošač i koji je kredit otplatio u cijelosti, dana 14. lipnja 2023. godine tuženiku je uputio (na adresu elektroničke pošte tuženika upisane u sudskom registru Trgovačkog suda u Zagrebu: info@novahrvatskabanka.hr) zahtjev za dostavu dokumentacije i podataka (Ugovora o kreditu, broj: 219519, iz kolovoza/rujna 2008., početnom otplatnom planu uz navedeni ugovor o kreditu, podatke o svim uplatama tužitelja po Ugovoru o kreditu (promet po kreditnoj partiji/analitičku karticu) te podatke o promjenama kamatne stope), a koje isprave odnosno podaci su potrebni za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem i utvrđivanje visine obveze tuženika u ovom postupku. Tužitelj je dana 14. lipnja 2023. godine uputio tuženiku i zahtjev za dostavu navedenih isprava/podataka i poštom preporučeno na adresu sjedišta tuženika. Tužitelj ne raspolaže prethodno navedenim ispravama i podacima, a iste nije dostavio tužitelju do podnošenja ove tužbe. Tuženik raspolaže navedenim ispravama i podacima odnosno raspolaže Ugovorom o kreditu, početnim otplatnim planom po Ugovoru o kreditu, podacima o svim uplatama tužitelja po Ugovoru o kreditu (prometom po kreditnoj partiji/analitičkom karticom) te podacima o promjenama kamatne stope, a navedene isprave/podaci zajedničke su za obje stranke ovog postupka. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže Naslovnom sudu, kao stvarno i mjesno nadležnom sudu, donijeti presudu i obvezati tuženika na isplatu utuženih iznosa sa zakonskom zateznom kamatom uz naknadu parničnog troška.

2. Nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom 03.10.2026. (list 279) specificirao tužbeni zahtjev.

3. U odgovoru na tužbu (205) tuženik je naveo da je potraživanje tužitelja je u zastari, da je tužitelj predmetni parnični postupak pokrenuo tek 14.6.2020. pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa i to s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 29/18, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu br. 219519 sklopljen 2008. (dalje u tekstu kao: „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“) za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih anuiteta protekao. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanijskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u

smislu odredbe čl. 371. ZOO, a rok zastare rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen pred više od deset godina, određeni dio potraživanja iz Tužbe bio bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu .Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za većinu pojedinačnih potraživanja tužitelja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja.

4. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da se utvrđenja iz Parnice Potrošač ne mogu se primijeniti na konkretan predmet. U ovom sporu nema mjestu preslikavanju utvrđenja iz parnice Potrošač jer je u toj parnici utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita, čiji učinci se ne mogu neposredno primijeniti na pojedini ugovorni odnos, nego se u tom odnosu tek treba izvesti dokazivanje jesu li utvrđenja iz parnice „Potrošač“ i na koji način primjenjiva u pojedinačnom slučaju. Kolektivnom zaštitom osigurava se preventivna zaštita i kontrola nepoštenih ugovornih odredaba u odnosu na „prosječnog potrošača“, ali se njome ne mogu zamijeniti učinci koji se ostvaruju individualnom pravnom zaštitom, s obzirom da se u pojedinačnim parnicama ispituju i ocjenjuju pravni učinci pojedinačnog potrošačkog ugovora u odnosu na konkretnog potrošača. Stoga, u individualnom sporu zadatak je suda utvrditi da li se i u kojoj mjeri načelo zaštite apstraktnog potrošača, onako kako je utvrđeno u kolektivnoj parnici, primjenjuje i na konkretnog potrošača u pojedinačnoj parnici. Drugim riječima, presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut pojedinačnom tužbom, slijedom čega je neosnovano pozivanje tužitelja na mogućnost automatske primjene utvrđenja iz Parnice Potrošač i Presude VTS-a. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba sa visokom stručnom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge i proizvode iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednja, drugi krediti, ulaganja i slično, a koji bi bili korisnici kredita koji po svojim osnovnim obilježjima odgovaraju kreditima koji su bili predmet Parnice Potrošač (CHF valutna klauzula i jednostrano promjenjiva kamatna stopa), poziva na utvrđenja iz Presude VTS-a tvrdeći da mu odredbe o valutnoj klauzuli ili promjenjivoj kamatnoj stopi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je on stekao radeći u svojoj struci. Načelo zaštite potrošača i njenih dosega potrebno je promotriti kritički, dakle, u svakom pojedinom sporu je potrebno dokazati postojanje svih onih pretpostavki na kojima je zasnovana Presuda VTS-a. Takav stav zauzeo je i Županijski sud u Puli, u presudi GŽ-311/2018 od 3. rujna 2018., u kojoj je našao relevantnom okolnost da je tamo tužitelj "... osoba koja ima visoku ekonomsku naobrazbu i bavi se financijskim poslovanjem,...", odnosno utvrđivao je da li u konkretnom slučaju ima mjesta primjeni utvrđenjima iz Parnice Potrošač. Drugostupanjski sud praktično u cijeloj presudi problematizira činjenicu da je tužitelju bilo jasno što je ugovarao te da se ne može tretirati kao prosječni potrošač obzirom da je ekonomske naobrazbe. Takvom praksom sud je dao do znanja da u svakom pojedinačnom sporu ima mjesta utvrđivanju

primjenjivosti načela zaštite apstraktnog (prosječnog) potrošača na konkretnog potrošača.

5. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da i kada bi utvrđenja iz parnice potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a; da je nesporno da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili predmetni Ugovor o kreditu, da je temeljem odredbe članka 2.1. Ugovora kamatna stopa promjenjiva, sukladno odluci o kamatama i naknadama kreditora te da je na dan sklapanja Ugovora o kreditu ona iznosila kao što je naznačeno u Ugovoru o kreditu, člankom 4. da je ugovorena valutna klauzula, kao i to da je člankom 8. uređen način otplate na način da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF u kunsnoj protuvrijednosti. Da kada bi presuda iz kolektivnog spora bila primjenjiva (a nije!), niti tada nema mjesta izravnoj i analognoj primjeni Presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz Presude VTS-a već je sud dužan u svakom pojedinom slučaju ocijeniti sve relevantne okolnosti ugovornog odnosa. Od ključne je važnosti razlikovati (i) pravni odnos podnositelja kolektivne tužbe i tuženika (banke) u toj parnici; od (ii) pravnog odnosa tuženika (banke) iz tog kolektivnog spora i svake pojedinačne, fizičke ili pravne osobe koja se s tuženikom nalazi u određenom ugovornom odnosu. Dok se u prvom slučaju radi o apstraktnoj pravnoj zaštiti koja, u konkretnom slučaju Parnice Potrošač, se ocjenjuje kroz apstraktnu osobu „prosječnog potrošača“, u drugom se slučaju radi o konkretnom pravnom odnosu sa konkretnom osobom te konkretnim i specifičnim okolnostima koje variraju od slučaja do slučaja. Također, a u osvrtnu na navode tužitelja o vezanosti suda utvrđenjima iz Parnice Potrošač, čime se traži primjenjivanje odredbe članka 502.c ZPP-a, tuženik smatra neophodnim istaknuti apsolutnu neosnovanost takvih tužiteljevih navoda kojima praktično poziva sud na nedopuštenu retroaktivnu primjenu propisa koji nije bio na snazi u vrijeme nastanka ugovornog odnosa koji je predmetom rubriciranog postupka. Naime, odredba navedenog članka stupila je na snagu znatno kasnije od sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Tim više, čak i kada bi (tada nevažeća) odredba spomenutog članka mogla biti primjenjive u ovom postupku (a ne može!) pozivanje na iste bilo bi moguće isključivo u odnosu na pravna, a ne i na činjenična utvrđenja. Slijedom navedenog, neosnovano je i neobrazloženo pozivanje tužitelja na vezanost ovog suda utvrđenjima iz parnice potrošač te kada bi presuda iz parnice potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici potrošač

6. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da i kada bi utvrđenja iz parnice potrošač bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u Parnici Potrošač. Tužbeni zahtjev je postavljen na isplatu, a utemeljen na tvrdnji o ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula i promjenjivost kamatne stope. Osnovanost svojeg zahtjeva tužitelj opravdava utvrđenjima iz Parnice Potrošač, a svoje tvrdnje nije potkrijepio niti jednim dokazom. Prilikom iznošenja tvrdnji o ništetnosti spornih odredbi Ugovora o kreditu tužitelj se uzgredno pozvao na odredbe materijalnog prava čiju primjenjivost na konkretan spor nije obrazložio, a kamoli dokazao, pri čemu tuženik smatra kako to nije niti mogao učiniti s obzirom na tužiteljevo evidentno zanemarivanje relevantnih činjeničnih okolnosti ovog ugovornog odnosa na koje se pravo ima primijeniti. S druge strane, tužitelj uopće ne obrazlaže zbog čega bi odredbe Ugovora o kreditu bile ništetne, već svoj stav u cijelosti temelji na utvrđenjima koja proizlaze iz Parnice Potrošač zanemarujući pritom pravnu prirodu kolektivnog spora u Parnici

Potrošač. Naime, kako je obrazloženo pod točkom c. ovog odgovora na tužbu, u kolektivnom sporu u pitanju je pružanje apstraktne pravne zaštite potrošačima, koja se tek treba konkretizirati u individualnim slučajevima. Tužitelj je vrlo slobodno i olako proširio učinke pravomoćnosti Presude VTS-a. Nema nikakvog zakonskog uporišta, a niti uporišta u sudskoj praksi, da ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo promijeniti visinu kamatne stope ovisno o npr. promjeni tržišnih uvjeta i/ili boniteta korisnika kredita i/ili uslijed nepoštivanja odredaba ugovora o kreditu, bude ništetna. Ovo osobito imajući u vidu da promjena visine kamatne stope može značiti i sniženje kamatne stope što tužitelj niti ne problematizira budući da mu taj „aspekt“ promjenjive kamatne stope u skladu sa odlukom tuženika ide u korist. Tužitelj je neosnovano proširio opseg utvrđenja Presude VTS-a i na odredbe o promjenjivosti kamatne stope, iako to uopće nije bilo predmetom utvrđenja u Parnici Potrošač. U kolektivnom sporu bila je ispitivana metoda promjenjivosti kamatne stope (a ne i sama promjenjivost) u skladu sa jednostranom odlukom banke bez egzaktno utvrđenih parametara i metode izračuna parametara promjenjivosti. To znači, da kada bi i utvrđenja iz presude u Parnici Potrošač bila primjenjiva na ovaj spor (a nisu!), njima nije utvrđena ništetnost promjenjivosti kamatne stope niti promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom banke. Člankom 26. ZOO-a (NN 35/2005, dalje u tekstu kao: „ZOO“) predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u kojem slučaju stopa takve promjenjive ugovorne kamate ne može biti viša od stope zakonskih zateznih kamata koja je vrijedila na dan sklapanja ugovora, odnosno na dan promjene ugovorne kamatne stope. Isto tako, materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi, izrijekom je predviđalo tek mogućnosti ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. To se odnosi kako na Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/2007, dalje u tekstu kao: „ZZP“), tako i na naknadno doneseni Zakon o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 78/2015, 102/2015, 52/2016, dalje u tekstu kao: „ZPK“). Ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske.

7. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama. Tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja). Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode, iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Prema tome, osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala pa nema mjesta primjeni odredbe članka 1111. stavka 3. ZOO-a. Pogrešno je stajalište tužitelja o ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu. Kao što je već ranije istaknuto, materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi u Republici Hrvatskoj, izrijekom predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. Netočno je tvrditi da je tuženik donosio

proizvoljne odluke s kojima tužitelj nije bio ili nije mogao biti upoznat. Tužitelju je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se za promjenu kamatne stope uzimaju parametri određeni Odlukom o kamatama banke, što je interni akt tuženika i dostupan je svima. Očito je stoga da se o promjenjivosti kamatne stope prethodno pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu odredbe o promjeni kamatne stope odlukom tuženika (koja je odluka bila dostupna svima) te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Odredba o promjenjivosti kamatne stope iz Ugovora je jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njemu je izričito navedena. Promjenjivost kamatne stope je uvriježena u pozitivnim propisima i u praksi u Republici Hrvatskoj, pa eventualno nepoznavanje prava nikoga ne ispričava. S druge strane, da je odredba tužitelju bila razumljiva u prvom redu proizlazi iz uvida u formu samog Ugovora. S obzirom da je očito da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno ništetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti u prethodnim paragrafima ovog odgovora Opreza radi, tuženik u odnosu na načelo savjesnosti i poštenja i nepostojanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana tuženik napominje da je iz samog pogleda na to na koji način se kamatna stopa mijenjala vidljivo da nema govora o neravnoteži između ugovornih strana niti nepoštenom postupanju tuženika u ugovornom odnosu njega i tužitelja. Tuženik je objasnio metodologiju promjene kamatnih stopa te naveo da način na koji je kamatna stopa mijenjana ovisi o tržišnim uvjetima. Pod tržišnim uvjetima se priznaju troškovi kapitala, odnosno sredstva koja služe za odobravanje kredita, regulatorni uvjeti te rizik na tržištu, a pri tome posebno treba obratiti pažnju na troškove kapitala tj. izvora sredstava te trošak rizika. Tuženik je odluku o promjeni kamatnih stopa donosio u pravilu jednom godišnje i to u trenutku kada je promjena uvjeta na tržištu bitno odstupala od tekućih kamatnih stopa u portfelju tuženika, a pri tome se rukovodio kombinacijom sljedećih parametara. U razdoblju prije globalne financijske krize (jesen 2008.) ulaganja u cjelokupnu regiju srednje i jugoistočne Europe percipirala kao sigurna, a investitori su ulaganjima u promatranu regiju bili dodatno skloni uslijed relativno visokih stopa rasta BDP-a i domaće potrošnje. Međutim, globalna financijska kriza potvrdila je da gospodarski rast u regiji, pogotovo na jugoistoku Europe, nije temeljen na održivim temeljima. Uz pad gospodarske aktivnosti zemlje u regiji zabilježile su i probleme s javnim financijama te pritiske na stabilnost financijskog sustava. Istovremeno, središnje banke najrazvijenijih zemalja svijeta fokusirale su se na konvencionalne i nekonvencionalne mjere ekspanzivne monetarne politike, što je dovelo do polaganog pada referentnih kamatnih stopa na međunarodnim tržištima. Međutim, premija rizika za zemlje u regiji je ipak ostvarila znatno snažniji rast te je njena razina od početka 2009. godine postala ključni čimbenik u određivanju cijene zaduživanja svih domaćih sektora, pa tako i banaka. Većina izvora financiranja kreditne aktivnosti vezane uz CHF odnosila se na zaduživanje u inozemstvu, što je i očekivano obzirom na dominantnu sklonost građana Hrvatske da štede u stranoj valuti. Prema gore navedenom jasno proizlazi da tuženik ni na koji način nije donosio jednostrane odluke na štetu tužitelja bez valjanog ugovorom predviđenog razloga. Potpuno je pogrešno jednoznačno i doslovno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti potrošača od strane tužitelja kada zaključuje kako je sama činjenica da bi tuženik mijenjao kamatnu stopu iz predmetnom ugovora o kreditu temeljem jednostrane odluke – nezakonita, odnosno nepoštena. Da bi takva odluka bila nepoštena trebaju biti zadovoljeni ostali kriteriji koje izrijeком propisuje zakon, a u

odnosu na koje (kriterije) je tuženik već gore dokazao da nije postupao niti suprotno načelu savjesnosti i poštenja, niti da bi svoje odluke donosio bez valjanog razloga. Predmetni spor uključuje puno širu problematiku od one koju je tužitelj ogolio na doslovno tumačenje propisa i ugovornih odredbi, te se stoga odredbe Ugovora o kreditu za koje tužitelj tvrdi da su nepoštene, treba sagledati u kontekstu razdoblja u kojem se predmetni ugovor ispunjava. Obzirom da je načelo savjesnosti i poštenja, kao opće načelo obveznog prava, svoju afirmaciju doživjelo u sudskoj praksi, na ovom mjestu tuženik opet citira recentnu presudu Županijskog suda u Puli GŽ-2658/12 od 11. studenog 2013. godine: „Sud prvog stupnja je pravilno zaključio da ugovor o kreditu nije protivan općim načelima Zakona o obveznim odnosima (ZOO, „Narodne novine“ 35/05 i 41/08) iz članaka 4., 6. i 7. tog Zakona. Naime, spornim ugovorom nisu ugovorene kamate koje bi bile više od zakonom dopuštene najviše stope ugovornih kamata, te ugovor ne sadrži elemente zelenaškog ugovora, pa nije narušio načelo jednake vrijednosti činidbi.“ Isti stav podržao je i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi PŽ-2462/03: „Dodatkom ugovora o kreditu koji se odnosi na kratkoročni kredit od 28. prosinca 1993. godine ugovorena je promjenljiva kamatna stopa, time da je u oba ugovora utanačeno da će se promjenljiva kamatna stopa obračunavati sa odlukama Banke. Nadalje prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu čl. 399. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a s obzirom da je u konkretnom slučaju kamata dana na kredite, te je bila ugovorena sukladno važećim poslovnim uvjetima i odlukama banke, kreditor je imao ovlaštenje kamatu obračunavati na način kako je to postavljeno tužbenim zahtjevom, jer je to bilo sukladno sa važećim propisima. Navedeno ujedno otklanja prigovor tuženika da bi kamatna stopa upućivala na elemente zelenaškog ugovora.“ Slijedom toga, tuženik opravdano tvrdi da odredbe Ugovora o promjenljivoj kamatnoj stopi nisu protivne načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nisu ni uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana.

8. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZZP/03 i članak 96. ZZZP); Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Člankom 1. Ugovora jasno je propisano da se kredit odobrava u valuti CHF te da će isti biti plasiran tužitelju u kunsjoj protuvrijednosti. Također, odredbama članka 4. ugovorena je valutna klauzula, a člankom 8. predviđeno je da će se mjesečni anuiteti plaćati uplatom potrebnog iznosa u kunsjoj protuvrijednosti. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Što se tiče razumljivosti valutne klauzule, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o valutnoj klauzuli i eventualnim posljedicama koje ona može imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Također, prethodno sklapanju Ugovora tužitelj je od strane raspoloživih službenika tuženika u svakom momentu mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana. VTS je presudom obuhvatio samo jednu fazu predugovornog stadija u kojem je pojedina banka komunicirala sa svim potencijalnim potrošačima, odnosno fazu reklamiranja i oglašavanja. Međutim, izreka presude kao relevantno navodi i vrijeme pregovora i vrijeme zaključenja, ali bez obrazloženja na kojim činjenicama se potonje temelji. Informacije koje je tuženik objavljivao u marketinške svrhe prije ili prilikom sklapanja ugovora (reklamni katalozi, oglasi u tiskanim medijima, radio i televizijsko

oglašavanje), a koje nisu sadržane u ugovoru, ne mogu utjecati na jasnoću ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, već eventualno mogu za posljedicu imati mane volje. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 99. ZZP-a ocjena poštenosti ove odredbe prema kriterijima iz članka 96. ZZP-a nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da jedan od uvjeta iz članka 99. ZZP-a nije ispunjen u konkretnom slučaju, te je osporavana odredba podložna ocjeni poštenosti iz članka 96. ZZP, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Iako je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, tuženik u ovom dijelu, ukazuje na okolnosti iz kojih proizlazi da tuženik, unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF. Naime, od 1999. do 2010. godine, tečaj CHF-a u odnosu na EUR je i rastao i padao (od 2003. godine - 2008. godine tečaj CHF-a u odnosu na EUR uglavnom pada (!)), i to bez značajnijih oscilacija, a značajnije promjene počele su tek u 2010. godini, dakle, znatno nakon predmetnog razdoblja do 31.12.2008. godine, na koje se tužitelj poziva u tužbi, kada se poziva na utvrđenja iz u Parnice Potrošač. Daljnje kretanje tečaja CHF-a nakon 2010. godine, i to aprecijaciju bez presedana, kao posljedicu svjetske ekonomske krize, nitko nije mogao predvidjeti, pa niti tuženik. Bilo kakvo predviđanje aprecijacije i informiranje potrošača o tome smatralo bi se krajnje špekulativnim postupanjem tuženika, ako ne i nezakonitim. Uz navedeno, bitno je napomenuti da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno da nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača, o kojoj se okolnosti tuženik detaljnije očituje u nastavku. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:- nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;- a koja neravnoteža mora biti značajna. Stoga, za ocjenu je li osporavana valutna klauzula prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača bitno je odnos konkretnih ugovornih strana promatrati s razine nominalnih pozicija (vezanost valutne klauzule za tečaj CHF s jednakim rizikom promjene tečaja na štetu / u korist bilo koje od dvije ugovorne strane), a ne naknadno povećanih obveza jedne strane (ovdje tužitelja - potrošača) uslijed nepredvidivih i naglih promjena tečaja CHF. Činjenica da se tečaj CHF naknadno promijenio na štetu potrošača, ne može i ne smije biti relevantan za ocjenu nepoštenosti (a time i ništivosti) primarno ugovorene valutne klauzule prema kojoj su kako tužitelj, tako i tuženik, imali jednake i ravnopravne startne (nominalne) pozicije. Nepobitna je činjenica da je tuženik, kao i sam tužitelj, bio izložen riziku valutne klauzule, odnosno svim posljedicama promjene tečaja CHF. Okolnost da je kretanje tečaja dovelo do promjene visine obveza na jednoj ugovornoj strani nikako ne može predstavljati razlog ništivosti takve odredbe, već okolnost koja hipotetski može dovesti do primjene drugih pravnih instituta, ako su ispunjene sve zakonske pretpostavke (npr. clausula rebus sic stantibus). Slijedom navedenog, pretpostavka neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja nije ispunjena u ovom slučaju. Uz navedeno, bitno je napomenuti da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovora o kreditu nije postojao niti jedan zakonski ili podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora o kreditu,

odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu bez raspravljanja o visini tužbenog zahtjeva. Tužitelj mora ponuditi obrazloženja zašto bi utužene odredbe bile ništetne, a u protivnom se tužba mora odbiti.

9. Tuženik prigovara postavljenoj visini tužbenog zahtjeva, s obzirom da ista ne proizlazi niti iz jednog dokaznog prijedloga dostavljenog od strane tužitelja. Tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi financijskom vještačenju na okolnost visine tužbenog zahtjeva. Opreza radi, ako bi sud ipak odlučio raspravljati o osnovanosti i visini tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da manifestacijski zahtjev postavljen od strane tužitelja za dostavom podataka o visini njegova potraživanja nije osnovan. Tužitelj je u konkretnom ugovornom odnosu jedna od ugovornih strana (a ne treća osoba) koja bi kao savjestan i pošten sudionik takvog pravnog odnosa trebao raspolagati dokumentacijom i informacijama relevantnima za precizno postavljanje visine tužbenog zahtjeva u ovom postupku. Uz navedeno, tužitelj nije dokazao da je kontaktirao tuženika sa zahtjevom za dostavom odgovarajuće dokumentacije, kao i da je tuženik takav zahtjev tužitelja odbio. U tom smislu, a pozivom na pravno stajalište zauzeto u rješenju Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2538/19 od 9.7.2019. na temelju kojeg je odbijena žalba potrošača podnesena protiv rješenja prvostupanjskog suda o odbijanju manifestacijskog zahtjeva, zahtjev tužitelja za dostavom odgovarajuće dokumentacije od strane tuženika sud bi trebao u cijelosti odbiti.

10. Tuženik u skladu s navodima odgovora na tužbu predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

11. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dopis od 05.04.2011., povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika, dopis od 14.06.2018., ugovor o kreditu broj 219519 sklopljen u kolovozu/rujnu 2008., e-mail od 14.06.2023., dopis tužitelja od 14.06.2023. s potvrdom o predaji pošti, rješenje Tt 23/25802-2 od 03.07.2023., rješenje Tt 23/25801-2 od 03.07.2023., elektronički zapis iz matice rođenih od 23.06.2023. za tužiteljicu (172), otplatni plan po ugovoru o kreditu, predmet prometa po kreditu, otplatnu tablicu sa podacima o promjena kamatne stope, dopis od 05. travnja 2011., nalaz i mišljenje vještaka stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darka Prpića od 25.08.2025., te saslušao tužiteljicu.

12. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog posebno tako i svih zajedno, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti, te je isti sud usvojio na način kako je odlučeno u izreci, pod točkom I. i II.

13. Predmet ovog postupka je isplata preplaćenog iznosa u ukupnom iznosu 4.294,00 sa kamatama, po osnovi stjecanja bez osnove.

14. Nije sporno da su 2008. godine pravni prednik tuženika, VOLKSBANK d.d., kao kreditor, te tužitelj (u vrijeme kredita imenom Nikolina Pulja), kao korisnik kredita, sklopili su Ugovor o kreditu br. 219519 (175-172) u iznosu od 23.901,81 CHF, u protuvrijednosti u kunama, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za valutu CHF na dan isplate, na rok otplate u 84 jednaka mjesečna anuiteta, u protuvrijednosti u kunama, prema prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke za valutu CHF važećem na dan dospijeca, za kupnju vozila. Člankom 2.1. određena je redovna kamata 6,40% godišnje te je ista promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora.

15. Sporno je je li ugovorena nepoštena i ništetna ugovorna obveza i time povrijeđeno pravo tužitelja kao korisnika kredita.

16. Tužitelj se u ovom postupku poziva na odredbu čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača, na presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 OD 14.06.2018. i Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-1401/12, od 04. srpnja 2013. kojima je utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača – korisnika kredita od strane banaka.

17. Tuženik tvrdi da presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske nije relevantna niti u pogledu činjeničnih, niti u pogledu pravnih pitanja, jer nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, i ugovorne odredbe u ugovoru sklopljenim s individualnim potrošačem, pa se individualni potrošač na presudu ne može pozivati.

18. Sud je izvršio uvid u pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. točka I. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da su tuženi, među kojima je i ovdje tuženi, u razdoblju od 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

19. Sud smatra da se utvrđenja u naprijed navedenim odlukama mogu primijeniti u ovom postupku, jer Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci Rev 3142/2018-2 od dana 19.03.2019.g. navodi da sudovi nisu dužni provoditi dokazni postupak u smjeru ništenosti ugovornih odredaba koje neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. ZPP-a, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a kako je to propisano odredbom čl. 118. ZPP-a.

20. Stoga ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, tužitelj, kao prosječni potrošač, ne treba posebno dokazivati u ovom postupku.

21. Temeljem naprijed navedenog sud je utvrdio da su sporne odredbe, koje je sadržavao ugovor o kreditu broj 219519 proglašene ništetnima u naprijed citiranim

sudskim odlukama, te nije bilo potrebno ponovo raspravljati o njihovoj poštenosti, odnosno valjanosti .

22. U odnosu na primjenu Zakona o zaštiti potrošača sud je utvrdio da tužena nije dokazala valjan razlog za jednostranu izmjenu odredbe o kamatnoj stopi te tužitelj ima pravo na zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača.

23. Radi utvrđenja spornih okolnosti sklapanja predmetnog ugovora proveden je dokaz saslušanjem tužitelja.

24. Uvidom u elektronički zapis iz matice rođenih od 23.06.2023. za tužiteljicu (172), utvrđeno je da je promijenila prezime iz "Pulja" u "Milić".

25. Tužitelj Nikolina Milić iskazala je da je kredit sam podigla 2009., da su došli smo u auto kuću, da su kupovali vozilo, i rekli su im s kojom bankom surađuju, te da će ih dokumentacija čekati u banci. Sve je bilo dogovoreno. U auto kući su dogovorili cijenu. Otišli su u banku; tamo ih je čekala već pripremljena dokumentacija sa njihovom trenutno najboljom ponudom, i to u švicarskim francima, jer druge ponude nije niti bilo. Nije imala utjecaja na sadržaj ugovora o kreditu jer je već sve bilo pripremljeno; sam zahtjev potpisali su u auto kući. Nisu ju informirali o promjena kamatnih stopa, načinu formiranja kamatnih stopa; imali su samo predložen ugovor takav kakav je bio i samo su potpisali. Nisu ju upozorili da bi tečaj mogao rasti ili padati, ili doći do promjene. Rata je poprilično porasla; financijskih poteškoća je imala, jer je rata otišla sa 1.600,00 kuna negdje na 2.200,00 kuna. Auto je kupovala isključivo za vlastite potrebe; nju imali drugo vozilo osim toga. Kredit je otplaćen. Tada je imala obrt; ne sjećam se do koje godine. Auto joj nije bio potreban za obrt, jer su imali građevinu i tu su imali kombije.

26. Sud je iskaz tužitelja u cijelosti prihvatio jer je jasno i uvjerljivo iskazivao o činjenicama o kojima ima neposrednih saznanja posebno o načinu sklapanja ugovora o kreditu za kupnju vozila.

27. Ocjenom iskaza tužitelja utvrđeno je da su tužitelja iz auto kuće uputili kod pravnog prednika tuženika koji je uvjetovao isključivo podizanje kredita u CHF, da nije imao mogućnosti pregovarati o ugovornim odredbama te mu nitko od službenika nije objasnio o ulaznoj naknadi ni na što se ona odnosi te je iz iskaza tužitelja utvrđeno da nije osnovan prigovor tuženika da je tužitelj mogao pregovarati o uvjetima kredita.

28. Sud je utvrdio da tuženi navodima odgovora na tužbu nije valjano osporio osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva.

29. Temeljem naprijed navedenog utvrđeno je da valutna klauzula CHF nije valjano ugovorena što je utvrđeno kolektivnom presudom i radi se o presuđenoj stvari.

30. Sud je vezan za utvrđenja iz gore navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. za utvrđenje da su ništetne odredbe ugovora o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF te je sud utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan temeljem Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 96/03), čl.118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 14/14, 110/15, 14/19) u vezi s čl. 3-4., 269., čl.272. i 323. Zakona

o obveznim odnosima ("Narodne Novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) te čl.502. a i c ZPP-a).

31. Na okolnost visine potraživanja provedeno je financijsko vještačenje, po stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darku Prpiću dipl. oec.. (270-276).

32. Vještak je na temelju uvida u spis i spisu priloženu dokumentaciju, dao nalaz i mišljenje te izračun visine duga, te visine pretplate temeljem tečaja CHF te dostavio izračun preplaćenog iznosa, kamatne stope koje je primjenjivala banka, odnosno potraživanja tužitelja primjenom početno ugovorne kamate, izračun visine duga, odnosno visinu potraživanja tužitelja.

33. Vještak u nalazu navodi da su Volksbank d.d. kao kreditor i Nikolina Pulja kao korisnik kredita zaključili dana 29.08.2008. godine Ugovor o kreditu (list 175-181 spisa) broj: 219519 na iznos 23.901,81 CHF po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja. Člankom 2. Ugovora ugovorena je redovna kamatna stopa u visini 6,40%, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora. Ugovoreni rok otplate iznosi 84 mjeseci. Člankom 8. Ugovora ugovoreno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju Banke za devize važećem na dan dospijeca. vještak je tabelarno prikazao razliku između iznosa stvarno plaćenih anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na iznose anuiteta prema početnom otplatnom planu i razliku u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeca u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita. U nalazu vještak navodi visinu kamatne stope koja se više puta mijenjala, te uspoređuje iznose iz otplatnih planova i iskazuje razliku u visini obveza.

34. Zaključak je vještaka da je ukupno razlika između iznosa stvarno plaćenih anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na iznose anuiteta prema početnom otplatnom planu za anuitete za koje je Nalazom utvrđen više uplaćen iznosi 219,45 CHF, odnosno u kunskoj protuvrijednosti 1.219,77 HRK, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 161,88 EUR, a ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeca u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi 31.133,44 kn, za anuitete koje je Nalazom utvrđen više plaćen iznos, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 4.132,12 EUR. Pojedine mjesečne iznose razlika vještak je prikazao u priloženim tabelama nalaza i mišljenja (list 271-276).

35. Na nalaz i mišljenje vještaka nije bilo prigovora a isti je sačinjen na temelju nesporne dokumentacije i u skladu sa strukom te ga je sud u cijelosti prihvatio.

36. Tužitelj je podneskom 03.10.2026. nakon vještačenja specificirao tužbeni zahtjev na iznos ukupni iznos 4.294,00 eura.

37. Tuženik je istaknuo prigovor zastare.

38. Prigovor zastare je neosnovan.

39. U ovom postupku tužitelj potražuje naknadu vrijednosti koju je tuženik ostvario bez valjane pravne osnove, u skladu s čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br.– dalje: ZOO).

40. Podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača 4. travnja 2012. prekinuta zastara u smislu čl. 241 ZOO-a i pravomoćnošću odluke u tom postupku je počela ponovno teći, tj. 13. lipnja 2014. odnosno 14. lipnja 2018., a tužitelj je podnio tužbu dana 14.06.2023., te je prigovor zastare neosnovan u smislu čl.225 ZOO-a. Zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.).

41. Prema čl. 295 Zakona o obveznim odnosima (NN broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 155/2023 – ZOO-a) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u tipskom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

42. Iz predmetnog ugovora proizlazi da je to tipski ugovor koji je pripremio prednik tuženika da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo što je dovelo do značajne neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača tj. tužitelja, te su sporne ugovorne odredbe temeljem odredbe čl. 81 st.1 ZZP-a nepoštene, a temeljem odredbe čl. 87 st.1 ZZP-a ništetne.

43. Tužitelj je u ovom postupku predloženim i provedenim dokazima u cijelosti dokazao osnovu i visinu potraživanja, i tuženik je u obvezi vratiti tužitelju sve što je stekao bez pravne osnove te je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen na način kako je odlučeno u izreci pod točkom I. (čl. 1111., 1112., 1115. i 1116. Zakona o obveznim odnosima).

44. Čl. 29 st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08 i 125/11- u daljnjem tekstu: ZOO) propisano je da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje pored glavnice i zatezne kamate sukladno članku 323 st.1 ZOO-a.

45. Odluka o naknadi parničnih troškova temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a , te su tužitelju sukladno važećoj odvjetničkoj Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika priznati troškovi za zastupanje tužitelja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastav zahtjeva za dostavu isprava 14.06.2023. (tbr. 37/1) sastav tužbe, sastav podneska od 20.09.2023 (tbr. 8/1), 22. 10. 24., 16.6.25., (Tbr.8/4), i 27.11.25. , 3.10.25., pristup ročištu 3.6.25. i 2.9.26. te trošak izbivanja iz pisarnice za pristup ročištu 3.6.25. i 2.9. 26. (Tbr. 39), što ukupno iznosi 1.450,00 eura, uvećano za PDV 25% u iznosu 362,50 eura, što ukupno iznosi 1.812,50 eura, te trošak financijskog vještačenje u iznosu 300,00 eura, te putni trošak za pristup za dva ročišta u iznosu 72,00 eura, što sveukupno iznosi 2.184,50 eura.

46. Tužitelj je u ostalom dijelu troška odbijen jer isti nije osnovan niti dokazan.

47. Slijedom navedenog odlučeno je o troškovima postupka na način kako je navedeno pod točkom III. izreke.

U Jastrebarskom, 13. listopada 2025.

Sudac:
Silvana Godrijan

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave ovog otpravka, koja se podnosi pismeno u 4 primjeraka ovom sudu, a o kojoj će odlučiti Županijski sud.

Dostaviti:

1. punomoćniku tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-8ba4e**

Kontrolni broj: **03b86-71637-d1b05**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.